



Україна
Донецький окружний адміністративний суд
У Х В А Л А
про залишення позовної заяви без руху

26 липня 2021 р.

Справа №200/9037/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Суддя Донецького окружного адміністративного суду Олішевська В.В., розглянувши адміністративний позов Котової Людмили Борисівни, місцезнаходження: пр. Леніна. буд. 128, кв. 36, м. Донецьк, 83030

до відповідача: Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області, місцезнаходження: вул. Центральна, 154, м. Покровськ. Донецька область, 85302

про: визнання протиправною бездіяльність Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо несплати заборгованості по пенсії Котовій Людмилі Борисівні з дати її припинення по дату її поновлення, зобов'язання Покровське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області виплатити заборгованість за період починаючи з моменту припинення поточних пенсійних виплат по дату поновлення вказаних виплат на користь Котової Людмили Борисівни.

В С Т А Н О В И В:

Позивач, Котова Людмила Борисівна, звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з позовною заявою до Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про визнання протиправною бездіяльність Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо несплати заборгованості по пенсії Котовій Людмилі Борисівні з дати її припинення по дату її поновлення, зобов'язання Покровське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області виплатити заборгованість за період починаючи з моменту припинення поточних пенсійних виплат по дату поновлення вказаних виплат на користь Котової Людмили Борисівни.

Відповідно до ч. 1 ст. 171 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) суддя після одержання позовної заяви з'ясовує, чи: подана позовна заява особою, яка має адміністративну процесуальну дієздатність; має представник належні повноваження (якщо позовну заяву подано представником); відповідає позовна заява вимогам, встановленим статтями 160, 161, 172 цього Кодексу; належить позовну заяву розглядати за правилами адміністративного судочинства і чи подано позовну заяву з дотриманням правил підсудності; позов подано у строк, установлений законом (якщо позов подано з пропуском встановленого законом строку звернення до суду, то чи достатньо підстав для визнання причин пропуску строку звернення до суду поважними); немає інших підстав для залишення позовної заяви без руху, повернення позовної заяви або відмови у відкритті провадження в адміністративній справі, встановлених цим Кодексом.

Як вбачається з матеріалів адміністративного позову, Котова Людмила Борисівна просила суд зобов'язати Покровське об'єднане управління Пенсійного фонду України



Донецької області виплатити заборгованість за період починаючи з моменту припинення поточних пенсійних виплат по дату поновлення вказаних виплат на користь Котової Людмили Борисівні.

Проте, суд зазначає, що приписами п. 4, 5 ч. 5 ст. 160 КАС України визначено, що в позовній заяві зазначаються: зміст позовних вимог і виклад обставин, якими позивач обґрунтовує свої вимоги, а в разі подання позову до декількох відповідачів - зміст позовних вимог щодо кожного з відповідачів, виклад обставин, якими позивач обґрунтовує свої вимоги; зазначення доказів, що підтверджують вказані обставини.

Суд зазначає, що відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 5 КАС України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: визнання бездіяльності суб'єкта владних повноважень протиправною та зобов'язання вчинити певні дії.

Суд зазначає, що з матеріалів справи не можливо встановити за якій період позивач просить суд зобов'язати позивача стягнути заборгованість по пенсії.

З огляду на вказані обставини, позивачу необхідно визначитися з позовними вимога та вказати період за якій суд повинен зобов'язати позивача виплатити заборгованість по пенсії.

Крім того, суд зазначає, що відповідно до частини другої статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Для реалізації конституційного права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності вказаних суб'єктів у сфері управлінської діяльності в Україні створено систему адміністративних судів.

Порядок здійснення судочинства в адміністративних судах визначає КАС України, частиною першою статті 5 якого визначено, що кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду за захистом, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси.

Частина перша статті 118 КАС України визначає, що процесуальні строки - це встановлені законом або судом строки, у межах яких вчиняються процесуальні дії. Процесуальні строки встановлюються законом, а якщо такі строки законом не визначені - встановлюються судом.

Процесуальні строки визначаються днями, місяцями і роками, а також можуть визначатися вказівкою на подію, яка повинна неминуче настати.

Відповідно до частин першої та другої статті 122 КАС України позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами. Для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Згідно із частиною третьою статті 122 КАС України для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, строк звернення до адміністративного суду - це проміжок часу після виникнення спору у публічно-правових відносинах, протягом якого особа має право звернутися до адміністративного суду із заявою за вирішенням цього спору і захистом своїх прав, свобод чи інтересів. При цьому перебіг такого строку починається з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Відтак, на думку суду, для визначення початку перебігу строку для звернення до суду

необхідно встановити час коли позивач дізнався або повинен був дізнатись про порушення своїх прав, свобод та інтересів. Позивачу недостатньо лише послатись на необізнаність про порушення його прав, свобод та інтересів; при зверненні до суду він повинен довести той факт, що він не міг дізнатися про порушення свого права й саме із цієї причини не звернувся за його захистом до суду протягом шести місяців від дати порушення його прав, свобод чи інтересів чи в інший визначений законом строк звернення до суду. В той же час, триваюча пасивна поведінка такої особи не свідчить про дотримання строку звернення до суду з урахуванням наявної у неї можливості знати про стан своїх прав, свобод та інтересів.

Окрім того, Європейський суд з прав людини, юрисдикція якого поширюється на всі питання тлумачення і застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (пункт 1 статті 32 зазначеної Конвенції), наголошує, що позовна давність - це законне право правопорушника уникнути переслідування або притягнення до суду після закінчення певного періоду після скоєння правопорушення. Застосування строків позовної давності має кілька важливих цілей, а саме: забезпечувати юридичну визначеність і остаточність, захищати потенційних відповідачів від прострочених позовів, та запобігати несправедливості, яка може статися в разі, якщо суди будуть змушені вирішувати справи про події, що мали місце у далекому минулому, спираючись на докази, які вже, можливо, втратили достовірність і повноту із плином часу (пункт 51 рішення від 22.10.1996 за заявами N 22083/93, 22095/93 у справі «Стаббінгс та інші проти Сполученого Королівства», пункт 570 рішення від 20.09.2011 за заявою у справі «ВАТ «Нафтова компанія «Юкос» проти Росії»).

Суд наголошує на тому, що встановлення строків звернення до суду з відповідними позовними заявами законом передбачено з метою дисциплінування учасників адміністративного судочинства та своєчасного виконання ними, передбачених КАС України, певних процесуальних дій. Інститут строків в адміністративному процесі сприяє досягненню юридичної визначеності у публічно-правових відносинах, а також стимулює учасників адміністративного процесу добросовісно ставитися до виконання своїх обов'язків.

Отже, право на звернення до суду не є абсолютним і може бути обмеженим, в тому числі і встановленням строків для звернення до суду, якими чинне законодавство обмежує звернення до суду за захистом прав, свобод та інтересів. Це, насамперед, обумовлено специфікою соціальних спорів, які розглядаються в порядку адміністративного судочинства, а запровадження таких строків обумовлене досягненням юридичної визначеності у публічно-правових відносинах. Ці строки обмежують час, протягом якого такі правовідносини можуть вважатися спірними. Після їх завершення, якщо ніхто не звернувся до суду за вирішенням спору, відносини стають стабільними.

Рішенням Конституційного Суду України від 13.12.2011 №17-рп/2011 визначено, що держава може встановленням відповідних процесуальних строків обмежувати строк звернення до суду, що не впливає на зміст та обсяг конституційного права на судовий захист і доступ до правосуддя.

Поважними причинами визнаються лише ті обставини, які були чи об'єктивно є непереборними, тобто не залежать від волевиявлення особи, що звернулась з позовом, пов'язані з дійсно істотними обставинами, перешкодами чи труднощами, що унеможливили своєчасне звернення до суду. Такі обставини мають бути підтверджені відповідними та належними доказами.

Суд зазначає, що при вирішенні питання щодо дотримання строку звернення до адміністративного суду необхідно чітко диференціювати поняття «дізнався» та «повинен був дізнатись».

Так, під поняттям «дізнався» необхідно розуміти конкретний час, момент, факт настання обізнаності особи щодо порушених її прав, свобод та інтересів.

Велика Палата Верховного Суду у постанові від 24.12.2020 у справі № 510/1286/16-а вказала на те, що у спорах, що виникають з органами Пенсійного фонду України, особа може дізнатися, що її права порушені, зокрема, при отриманні від органу Пенсійного фонду



України відповіді (листа-відповіді, листа-роз'яснення) на надісланий запит щодо розміру пенсії, нормативно-правових документів (про правильність/помилковість нарахування розміру пенсії, своєчасність/несвоєчасність її перерахунку), на підставі яких був здійснений саме такий розрахунок.

Поняття «повинен був дізнатися» необхідно розуміти як неможливість незнання, високу вірогідність, можливість дізнатися про порушення своїх прав. Зокрема, особа має можливість дізнатися про порушення своїх прав, якщо їй відомо про обставини прийняття рішення чи вчинення дій і у неї відсутні перешкоди для того, щоб дізнатися про те, яке рішення прийняте або які дії вчинені (постанова Верховного Суду від 21.02.2020 №340/1019/19).

Суд наголошує на тому, що пенсія є щомісячним періодичним платежем, а тому з моменту припинення виплати пенсії позивач є обізнаним про порушення своїх прав. Така особа має реальну, об'єктивну можливість виявити належну зацікавленість та вчинити активні дії з метою отримання інформації про рішення, на підставі якого було здійснено призначення пенсії чи був здійснений її перерахунок, з яких складових вона складається, як обрахована та на підставі яких нормативно-правових актів був здійснений саме такий її розрахунок чи розрахунок її складових.

Отже, з дня неотримання пенсійної виплати особою, якій призначена пенсія вона вважається такою, що повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи законних інтересів. Винятком з цього правила є випадок, коли така особа без зайвих зволікань, в розумний строк після отримання пенсійної виплати, демонструючи свою необізнаність щодо видів та розміру складових призначеної (перерахованої) їй пенсії звернулася до пенсійного органу із заявою про надання їй відповідної інформації. В такому випадку особа вважається такою, що дізналась про порушення її прав при отриманні від пенсійного органу відповіді на подану нею заяву.

Зазначена правова позиція викладена у постанові Верховного Суду від 31 березня 2021 року у справі № 240/12017/19.

Суд наголошує, що з матеріалів справи не можливо встановити коли особі припинено виплату пенсію, у зв'язку з чим суд не може встановити чи у строк передбачений статтею 122 КАС України позивач звернувся до суду.

Приписами ч. 1 ст. 123 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що у разі подання особою позову після закінчення строків, установлених законом, без заяви про поновлення пропущеного строку звернення до адміністративного суду, або якщо підстави, вказані нею у заяві, визнані судом неповажними, позов залишається без руху. При цьому протягом десяти днів з дня вручення ухвали особа має право звернутися до суду з заявою про поновлення строку звернення до адміністративного суду або вказати інші підстави для поновлення строку.

Згідно ч. 6 ст. 161 Кодексу адміністративного судочинства України у разі пропуску строку звернення до адміністративного суду позивач зобов'язаний додати до позову заяву про поновлення цього строку та докази поважності причин його пропуску.

З огляду на викладене позивачу необхідно надати суду письмові пояснення стосовно строків звернення до суду, а також у разі пропуску строку звернення до суду визначеного статтею 122 КАС України надати суду вмотивоване клопотання про поновлення строку звернення до суду з даним адміністративним позовом та надати докази, які підтверджують обставини викладені у клопотанні.

Згідно ч. 3 ст. 161 Кодексу адміністративного судочинства України до позовної заяви додається документ про сплату судового збору у встановлених порядку і розмірі або документи, які підтверджують підстави звільнення від сплати судового збору відповідно до закону.

У разі необхідності до позовної заяви додаються клопотання та заяви позивача про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження, участь у судовому



засіданні щодо розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження, звільнення (відстрочення, розстрочення, зменшення) від сплати судового збору, про призначення експертизи, витребування доказів, про забезпечення надання безоплатної правничої допомоги, якщо відповідний орган відмовив у її наданні, тощо.

Також, згідно з п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України "Про судовий збір" (судовий збір справляється за подання до суду позовної заяви та іншої заяви, передбаченої процесуальним законодавством.

Тобто, необхідною умовою розгляду судом позовної заяви є сплата особою, яка звертається з цією заявою, судового збору у визначеному розмірі. Однак, як вбачається з позовної заяви та доданих до неї документів, позивачем не було надано суду доказів щодо сплати судового збору.

Натомість, позивач у позовній заяві просив суд відстрочити сплату судового збору до винесення рішення у справі. В обґрунтування клопотання позивач посилається на те, що вона звернулася до суду саме за захистом своїх порушених соціальних прав.

Розглянувши клопотання позивача про відстрочення сплати судового збору, суд зазначає наступне.

Згідно ч. 1 ст. 3 Закону України "Про судовий збір" № 3674-VI від 8 липня 2011 року, судовий збір справляється, зокрема, за подання до суду позовної заяви та іншої заяви, передбаченої процесуальним законодавством.

За приписами ст. 2 вищевказаного Закону, платники судового збору - громадяни України, іноземці, особи без громадянства, підприємства, установи, організації, інші юридичні особи (у тому числі іноземні) та фізичні особи - підприємці, які звертаються до суду чи стосовно яких ухвалене судові рішення, передбачене цим Законом.

Суд зазначає, що статтею 5 Закону України "Про судовий збір" визначено вичерпний перелік осіб, які звільнені від сплати судового збору.

Положеннями ч. 1 ст. 8 Закону України "Про судовий збір" передбачено, що враховуючи майновий стан сторони, суд може своєю ухвалою за її клопотанням відстрочити або розстрочити сплату судового збору на певний строк, але не довше ніж до ухвалення судового рішення у справі за таких умов:

1) розмір судового збору перевищує 5 відсотків розміру річного доходу позивача - фізичної особи за попередній календарний рік; або

2) позивачами є: а) військовослужбовці; б) батьки, які мають дитину віком до чотирнадцяти років або дитину-інваліда, якщо інший з батьків ухиляється від сплати аліментів; в) одинокі матері (батьки), які мають дитину віком до чотирнадцяти років або дитину-інваліда; г) члени малозабезпеченої чи багатодітної сім'ї; г) особа, яка діє в інтересах малолітніх чи неповнолітніх осіб та осіб, які визнані судом недієздатними чи дієздатність яких обмежена; або

3) предметом позову є захист соціальних, трудових, сімейних, житлових прав, відшкодування шкоди здоров'ю.

Частиною 2 цієї ж статті закріплено, що суд може зменшити розмір судового збору або звільнити від його сплати на підставі, зазначеній у частині першій цієї статті. За приписами частини 1 статті 133 КАС України суд, враховуючи майновий стан сторони, може своєю ухвалою зменшити розмір належних до оплати судових витрат чи звільнити від їх оплати повністю або частково, чи відстрочити або розстрочити сплату судових витрат на визначений строк.

Підставою для вчинення судом дій, зазначених у статті 8 Закону України "Про судовий збір", є врахування ним майнового стану сторін. Клопотання про відстрочення (розстрочення) сплати судового збору, зменшення його розміру або звільнення від його сплати може бути викладене в заяві, яка подається до суду, або окремим документом. Особа, яка заявляє відповідне клопотання, згідно зі статтею 77 Кодексу адміністративного судочинства України, повинна довести ті обставини і подати докази на підтвердження того.



що її майновий стан перешкоджав (перешкоджає) сплаті нею судового збору у встановленому порядку і розмірі.

Вказаною нормою передбачено право суду, а не його обов'язок щодо відстрочення сплати судового збору, при цьому, статтею 129 Конституції України як одну із засад судочинства визначено рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом.

Загальні засади щодо відстрочення або розстрочення сплати судового збору на певний строк, але не довше ніж до ухвалення судового рішення у справі, зменшення розміру судового збору або звільнення від його сплати наділяють суд правом а не обов'язком. Ця функція за своєю правовою природою є дискреційною, оскільки потребує врахування та оцінки конкретних доказів та обставин справи, що впливають на задоволення клопотання. Реалізація цієї функції становить правозастосовну інтелектуально-вольову діяльність суду, в рамках якої і приймається рішення про можливість застосування чи незастосування статті 8 Закону України "Про судовий збір" та статті 133 Кодексу адміністративного судочинства України, за змістом яких рішення про відстрочення (розстрочення) сплати судового збору, зменшення його розміру або звільнення від його сплати суд може прийняти лише у випадку, якщо при дослідженні доказів та встановленні інших обставин справи, дійде висновку про можливість задоволення відповідного клопотання.

Відповідно до частини 1 статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Статтею 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" передбачено, що суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Європейський суд з прав людини в рішенні від 20.05.2010 року у справі "Пелевін проти України", зазначив, що право на доступ до суду не є абсолютним та може підлягати обмеженням, зокрема щодо умов прийнятності скарг; оскільки право на доступ до суду за своєю природою потребує регулювання державою, регулювання може змінюватися у часі та місці відповідно до потреб та ресурсів суспільства та окремих осіб.

В рішенні Європейського суду з прав людини від 19.06.2001 року у справі "Креуз проти Польщі" зазначено, що вимога сплатити судовий збір цивільними судами у зв'язку з поданням позовів, які вони мають розглянути, не може вважатися обмеженням права доступу до суду.

Відповідно до п. 29 Постанови Пленуму від ВССУ 17.10.2014 року № 10 "Про застосування судами законодавства про судові витрати у цивільних справах" єдиною підставою для відстрочення або розстрочення сплати судового збору є врахування судом майнового стану сторони, тобто фізичної або юридичної особи (наприклад, довідка про доходи, про склад сім'ї, про наявність на утриманні непрацездатних членів сім'ї, банківські документи про відсутність на рахунку коштів, довідка податкового органу про перелік розрахункових та інших рахунків тощо). Клопотання про відстрочення або розстрочення сплати судового збору, зменшення його розміру або звільнення від його сплати може бути викладене в заяві чи скарзі, які подаються до суду, або окремим документом. Особа, яка заявляє відповідне клопотання, повинна навести доводи і подати докази на підтвердження того, що її майновий стан перешкоджав (перешкоджає) сплаті нею судового збору у встановленому законодавством порядку і розмірі.

З аналізу вищезазначених положень вбачається, що особа, яка звертається до суду з клопотанням про відстрочення сплати судового збору, повинна обґрунтувати підстави та надати докази перебування у скрутному матеріальному становищі, оскільки рішення про відстрочення або розстрочення сплати судового збору приймається судом виключно з аналізу матеріального становища позивача.

Отже, підстави звільнення від сплати судового збору, його відстрочення чи



розстрочення чітко урегульовані законом.

Суд звертає увагу позивача, що з метою розгляду клопотання про відстрочення сплати судового збору з урахуванням майнового стану сторони, до суду мають бути подані відповідні докази щодо майнового стану сторони.

Аналогічна правова позиція викладене у ухвалях Великої палати Верховного суду від 19 вересня 2018 року у справі № 9901/655/18, від 19 червня 2019 року у провадження № 11-552cap19, від 23 квітня 2020 року у справі № 800/283/17, від 27 квітня 2020 року у справі № 9901/73/20.

Позивачем не долучено до матеріалів справи довідки з Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо нарахування та виплати пенсії, яка б підтвердила доводи позивача стосовно того, що на час розгляду справи вона не отримує пенсійні виплати.

Також, суд звертає увагу на те, що позивачем не надано доказів того, що вона не отримує будь яких інших доходів, а саме довідки з територіальних органів ДПС щодо отримання доходів за 2020 рік.

Крім того, суд зазначає, що зі змісту позовної заяви вбачається, що остання на час розгляду справи отримує пенсійні виплати.

З огляду на викладене, суд приходить висновку, що позивачем не надано суду належних доказів відстрочення сплати судового збору, таким чином у задоволенні клопотання позивача про відстрочення сплати судового збору суд відмовляє.

Правові засади справляння судового збору, платників, об'єкти та розміри ставок судового збору, порядок сплати, звільнення від сплати та повернення судового збору визначаються Законом України "Про судовий збір".

Згідно ч. 1 ст. 4 Законом України "Про судовий збір" судовий збір справляється у відповідному розмірі від прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня календарного року, в якому відповідна заява або скарга подається до суду. - у відсотковому співвідношенні до ціни позову та у фіксованому розмірі.

Відповідно до Закону України "Про державний бюджет України на 2021 рік" з 1 січня 2021 року прожитковий мінімум на одну працездатну особу в розрахунку на місяць встановлено у розмірі 2270 грн.

Згідно з пп. 1 п. 3 ч. 2 ст. 4 Закону України "Про судовий збір" визначено, що ставка судового збору за подання до адміністративного суду адміністративного позову немайнового характеру фізичною особою сплачується в розмірі 0,4 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб

Статтею 5 Закону України "Про судовий збір" позивача не звільнено від сплати судового збору за подання даного адміністративного позову.

Таким чином, за подання даного адміністративного позову з вимогою немайнового характеру позивачем має бути сплачено судовий збір у розмірі 0,4 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, тобто на суму 908 грн., за наступними реквізитами: Отримувач: Донецьке ГУК/Слов'янська МТГ/22030101, Р/р UA308999980313111206084005658, Банк отримувача: Казначейство України (ел. адм. подат.). МФО банку: 899998, Код ЄДРПОУ отримувача: 37967785, код класифікації доходів бюджету: 22030101, Призначення платежу - *;101; реквізити позивача, Судовий збір. за позовом (ПІБ чи назва установи, організації позивача), Донецький окружний адміністративний суд (назва суду, де розглядається справа).

В зв'язку з вищенаведеним, суд вважає, що позивачем не дотримані вимоги ст.ст. 160. 161 Кодексу адміністративного судочинства України.

Відповідно до ч. 1 ст. 169 КАС України, суддя, встановивши, що позовну заяву подано без додержання вимог, встановлених статтями 160, 161 цього Кодексу, протягом п'яти днів з дня подання позовної заяви постановляє ухвалу про залишення позовної заяви без руху.

На підставі викладеного, керуючись статтями 160, 161, 169, 171, 256. 295 Кодексу



адміністративного судочинства України, суд –

У Х В А Л И В:

У задоволенні клопотання Котової Людмили Борисівни про відстрочення сплати судового збору – відмовити.

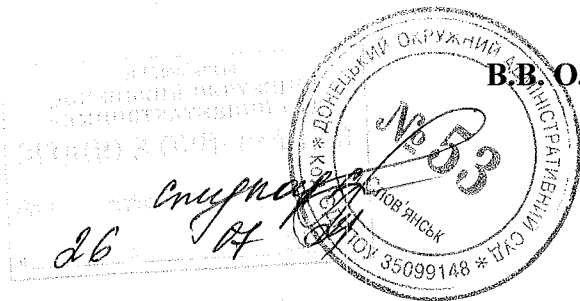
Позовну заяву Котової Людмили Борисівни до Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про визнання протиправною бездіяльність Покровського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо несплати заборгованості по пенсії Котовій Людмилі Борисівні з дати її припинення по дату її поновлення, зобов'язання Покровське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області виплатити заборгованість за період починаючи з моменту припинення поточних пенсійних виплат по дату поновлення вказаних виплат на користь Котової Людмили Борисівни - залишити без руху.

Встановити позивачу десятиденний строк з дня отримання цієї ухвали на усунення недоліків шляхом визначення з позовними вимогами, письмових пояснення стосовно строків звернення до суду, у разі пропуску строку звернення до суду визначеного статтею 122 Кодексу адміністративного судочинства України надати вмотивованого клопотання про поновлення строків звернення до суду з даним адміністративним позовом та доказів на підтвердження обставин викладених у клопотанні, вмотивованого клопотання про відстрочення сплати судового збору з надання доказів скрутного матеріального становища або доказів сплати судового збору належного зразка та у належному розмірі. Якщо позивач усунув недоліки позовної заяви у строк, встановлений судом, вона вважається поданою у день первинного її подання до адміністративного суду цього Кодексу.

Копія ухвали про залишення позовної заяви без руху надсилається особі, яка подала позовну заяву, не пізніше наступного дня після її постановлення.

Ухвала набирає законної сили з моменту її підписання суддею.

Суддя



В.В. Олішевська



*306*4809075*1*2*